

DE SCHAARBEWEGING

Niet Piet Keizer vond 'm uit maar HVV'er Law Adam

In Den Haag daar ligt een veld, en dat veld is omgeven door overweldigend groen met daarachter oranje daken. Het luistert naar de naam de Diepput. Wanneer je het betreedt, maak je een lichte afdaling waardoor het niet moeilijk is je voor te stellen dat dit ooit lager gelegen weilanden zijn geweest.

Bij voetbal is de wedstrijd de hoofdact, maar heeft ook het decor een stevige vinger in de pap. Dat geldt bij deze club nog eens extra. Wat er ook mag veranderen, sommige dingen blijven hetzelfde. Zoals een bezoek aan een thuiswedstrijd van De Koninklijke Haagsche Cricket en Voetbal Vereeniging. Hun onderkomen is een waar openluchtmuseum en dat maakt ieder bezoek tot een tot leven gewekte aflevering van Goud van Oud.

Zoals te verwachten, stelden ze bij HVV in 2013 ter viering van 135 jaar cricket, 130 jaar voetbal én 100 jaar clubblad een feestprogramma samen dat even fraai als afwisselend was. Waarbij het meest in het oog sprong dat op zaterdag 6 april Lucky Ajax (oud-Ajax) een wedstrijd mocht komen spelen – een groots gebaar van De Groote Haagsche, en het kan niet anders of die eervolle uitnodiging met afzender Van Hogenhoucklaan 37 moet op de Toekomst in Amsterdam tot grote opwinding hebben geleid.

Op het jeugdcomplex van Ajax lopen sinds de Fluwelen Revolutie van Johan Crujff zo veel oud-vedettes rond dat je er hele Panini-albums tot leven ziet komen. Wat was het voor pakweg Richard Witschge een voorrecht dat hij, na zijn jaren met Dennis Bergkamp in de Meer, Hristo Stoichkov, Michael Laudrup en Ronald Koeman en de rest van het Dream Team in Camp Nou, in Den Haag alsnog de kroon op zijn loopbaan kon komen zetten. Voor hem, maar pakweg ook voor Bryan Roy, Wim Jonk en Aron Winter zou ongetwijfeld een droom uitkomen wanneer ook zij eindelijk eens de traditionele HVV-kleedkamers met de rood-wit gestreepte punttaken, het torentje en

de klok mochten betreden.

Zodra de oud-Ajaciëden de voormalige ‘waschkamer voor dames’ verlaten, wacht hen een uitzicht waar iedere de Meer, ArenA of Olympisch Stadion automatisch bij verbleekt. Die voormalige waschkamer voor dames stond eerst op Het Plein – vlakbij Sociëteit De Witte. Binnen waren dames niet welkom, maar ze winkelden wel in de buurt en ook zij hadden hun behoeftes. Vandaar dit *maison de nécessité*, een houten bouwwerk dat werd bewaakt door een wachter die bijhield wie er kwamen en of ze wel betaalden. Toen het opvallende bouwwerk steeds meer ergernis begon op te roepen, nam HVV het in 1906 maar al te graag over.

Ook zouden de oud-Ajaciëden aan de overzijde worden overweldigd door het traditionele clubhuis van de eerste topclub van Nederland met binnenin allerhande, achter glas tentoongestelde, geelzwarte relikwieën. En bovenop het gebouw sta-gelegenheid *het Dakje*. Tenminste, in de bescheiden vorm waarin dat, na de verbouwing van het clubhuis in 2007, voortleeft. Op zich is die verbouwing uitermate geslaagd, het onderkomen wist zijn charme te behouden, alleen ging één ding mis. Het slechts voor leden toegankelijke Dakje bleek, waarschijnlijk doordat er in de jaren vóór de verbouwing steeds minder gebruik van werd gemaakt, niet in ere hersteld. In plaats daarvan kwam een overloop die de nieuwe terrassen boven de tribune met de hal verbonden. Een verhoginkje met wat bankjes ervoor, meer was het niet. Hierdoor zochten voormalige Dakje-bezoekers al snel een plekje om en rond het clubhuis. Zonde. Maar... wat niet meer is kan altijd nog in ere worden hersteld, en op de Diepput helemaal. Wie weet zit, na een kleine verbouwing, een terugkeer er nog wel in. Wat zou dat mooi zijn, want nergens kon je beter zingen, joelen en onder het genot van een biertje kijken naar de mannen van HVV 1. Nergens hoorde je meer creatieve vondsten van de fans. Zo werd op de melodie van ‘Carolientje wil een man’ van Willeke Alberti gezongen: ‘Diepput Dakje wil een goal’ of op de melodie van ‘In Excelsis Deo’ het onnavolgbaar galmende ‘Koninklijke Haagsche’.

Uitpuilend Dakje, jaren tachtig

Zouden de Amsterdamse cracks van weleer naar rechts kijken, zien ze wat vroeger 'Het Huys van den Jager' heette en vandaag de dag in HVV-jargon *De Huisjes* heet. Het staat er sinds 1873 en werd ooit bewoond door de jachtopziener van voormalig grondeigenaar Baron Arnout Willem van Bienen van de Groote Lindt. Al bleef dé reden dat de oud-Amsterdamse afvaardiging met vlinders in de buik koers richting Benoordenhout zou zetten, natuurlijk het veld.

Dan hebben we het over het heilige gras waar in de beginperiode van het Nederlandse voetbal sinds 1898 acht landskampioenschappen bijeen werden gevoetbald (de eerste twee waren op het Malieveld). Waarop twee heuse interlands werden gespeeld en maar liefst 23 HVV-internationals tot wasdom kwamen. Het veld waarlangs HVV als eerste Nederlandse club een houten tribune neerzette. Het veld waarop spits Fons Pasteur op bovennatuurlijke wijze aanvoelde waar de bal ging komen en op die manier tussen 1927 en 1942 een krankzinnig doelpuntengemiddelde van 310 goals in 300 wedstrijden bijeen knalde en kopte.

Maar ook het veld waarop in 1983, bij het 100-jarig bestaan, het echte

Ajax nog een wedstrijd was komen spelen. Dat was voorafgegaan door een duel van de oud-internationals met Rob Rensenbrink, Sjaak Swart, Theo van Duivenbode én een glanzende gastrol voor Lex Schoenmaker.

Ook het optreden in 2013 zou het bezoeken zeker waard worden. Al was het maar vanwege de Sjaak Swart-experience. Ondanks zijn 74 jaar nog even fanatiek en gesoigneerd als in zijn hoogtijdagen toen hij één van de beste rechtsbuitens ter wereld was. Hoor je 'Sjaak Swart', denk je automatisch 'Piet Keizer'. Swarts legendarische collega op de linkerflank, die na zijn afscheid geen bal meer aanraakte. Zou hij komen kijken, zou het hem sieren een historisch misverstand recht te zetten? Want hij werd dan wel beroemd vanwege 'zijn' Schaarbeweging, maar die was toch echt uitgevonden door de kwikzilveren HVV-rechtsbuiten Law Adam en het spoor van eeuwigheid dat hij trok op het heilige gras van wat ooit zijn Diepput was.

Law Adam, kwikzilver

DE HUISJES

‘De mooiste skybox van Den Haag’

De Huisjes, noemt men ze bij HVV. En ze stonden er al voordat de Diepput een sportterrein werd. Sterker, de Diepput als sportterrein begon ermee. In 1898 werd precies op deze plek besloten dat de club zich hier zou vestigen. Toen was het nog de woning van de Jachtopziener van Landgoed Clingendael. Nu zijn het luxe appartementen. Die hevig in trek zijn. Dat is ook niet zo gek.

Het iconische hoekpand van het HVV-terrein is er sinds 1873. Kijk het daar stijlvol tussen de bomen staan. Veel ramen, rode puntdaken, in het centrale gedeelte een balkon en een trots torentje met een leeuw als windhaan. Op de Van Hogenhoucklaan 41 a tot en met d duurt het niet lang voordat je vergeet dat je in de stad bent. Het is er landelijk tot en met. Zodra het donker wordt, floept in het torentje automatisch een licht aan, wat het geheel in een feeërieke gloed zet.

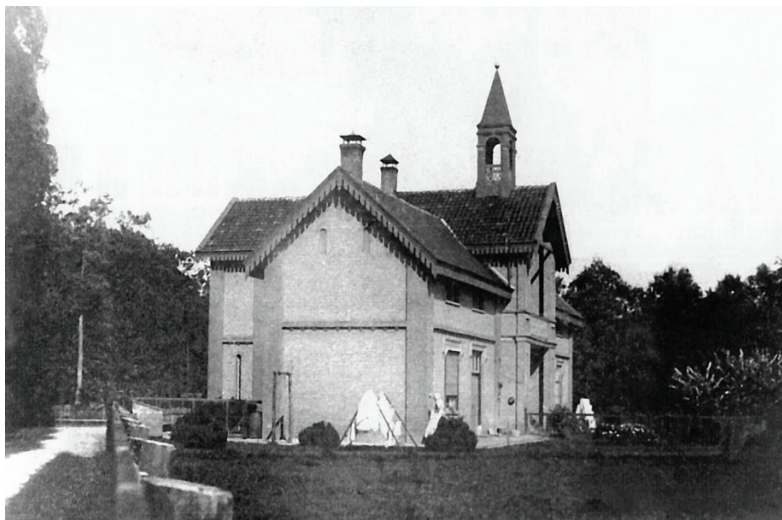
Een pand dat er al ruim 140 jaar staat, vergt nogal wat onderhoud. Zo was er een grote verbouwing in 1989. Dat was ook het moment dat van het ene pand vier luxe appartementen werden gemaakt. In 2000 was er een grootscheepse opknapbeurt, net als aan het begin van 2013. Sinds 1947, toen de club eigenaar van het terrein werd, heeft HVV *De Huisjes* in bezit. Een lange tijd was Shell de vaste huurder, die er expats in liet wonen.

Het huurcontract met Shell liep begin 2014 af. Er kwam weer een grootscheepse opknapbeurt, dit keer vergezeld van een modernisering van de inrichting. Zo konden de appartementen sinds mei in de vrije verhuur, nu via *BizStay The Hague*, een bedrijf dat woningen steeds voor korte tijd in onderhuur aanbiedt.

Op de eerste etage van het pand opende Dennis Kellner, directeur van BizStay, de lamellen en zei met een weids gebaar: ‘Aanschouw de mooiste skybox van Den Haag’. Het uitzicht op de Diepput mocht er inderdaad zijn, met – vanaf hier gezien – de karakteristieke kleedkamers

links, het traditionele clubhuis met terras rechts en daartussen het sappige groen waarop zich een cricketwedstrijd afspeelde.

Ruud Paardekooper, algemeen voorzitter anno 2014, stond er trots bij en verzorgde een klein historisch college: 'En dan te bedenken dat dit gebouw er al stond voordat de Diepput een sportterrein werd. Sterker, de Diepput als sportterrein begon met De Huisjes. Je moet je voorstellen dat Clingendael in die dagen nog helemaal doorliep tot Park Arendsdorp. Voor de rest glooiende bos- en weidegronden. Allemaal in bezit van Arnoud baron van Bienen van de Groote Lindt. In het begin voetbalde HVV op het Malieveld, destijds nog Maliebaan genoemd. Hoewel het daar één grote oefening in improvisatie was, beviel het de club er best. Er kwam ook veel publiek op af. Toen werd het door de burgemeester verboden. En begon een zoektocht naar nieuwe grazige weiden. HBS dat in de beginperiode ook op het Malieveld speelde, vertrok via Hoeve Hanenburg aan de Beeklaan, waar ook het in de duinen ontstane Quick zat, en daarna naar de Valkenboschlaan. Wij vonden ons nieuwe terrein anderhalve kilometer verderop.'

Woning van de jachttopziener. Het grijze verleden.

‘Onze aanvoerder, tevens voorzitter, Meester Frederik Kleyn, kende de baron en vroeg aan hem of ze wat grond mochten huren om op te cricketen en voetballen. Dat mocht, maar dan wel buiten het gezichtsveld van de baron. Zo gebeurde het dat je Kleyn vanaf Huize Clingendael, het huis van de baron deze kant op kon zien lopen, vergezeld van de jachtopziener. Aangekomen bij diens huis, ‘Het Huys van den Jager’, werd de meegenomen HVV-vlag gezwaaid en die bleek vanaf die plek door de baron niet meer te zien. Dus kwam hier, op wat toen ‘de achterste Diepput’ werd genoemd, het eerste veld. Het bleek vrijwel direct een uitstekende ondergrond om voetbal op te spelen. De baron heeft trouwens grote verdiensten voor de sport in deze regio want hij stichtte de eerste versie van renbaan Duindigt, toen nog in Clingendael, en de oerversie van de Grote Haagsche Golf & Country Club.’

Iconisch hoekpand HVV-terrein

Dennis Kellner: ‘En de rest...is geschiedenis.’ Hij had de verhalen vaker gehoord maar omdat hij gevoel voor dit soort dingen heeft, kon ook hij er geen genoeg van krijgen. Vanaf dag één dat dit historische sportmonument in de verhuur ging, waren de appartementen zeer

gewild. Bij zeer uiteenlopende huurders. Zoals een professor die een aantal maanden gastcollege in Leiden gaf. Tijdens het WK Hockey in het Kyocera Stadion in 2014 zat de afvaardiging van de Australische hockeybond hier.

Het bedrijf van Kellner heeft ruim 60 appartementen in beheer. ‘Maar op deze krijgen we de meeste reacties.’ Nog één keer wierp de directeur een blik naar buiten. Een schilderij dat tot leven leek te zijn gekomen. ‘Tijdlozer dan dit wordt het niet. Mensen verblijven hier vanwege diverse redenen. De lengte van hun verblijf verschilt. Maar zodra het erop zit, zeggen ze allemaal hetzelfde: “Ik wou dat ik hier voor altijd kon blijven.”’

HVV 1, waarvan hij er maar twee in Den Haag heeft gewoond. Zeven jaar kwam hij uit Rotterdam en de laatste acht seizoenen van Amsterdam twee à drie keer per week naar Den Haag om te voetballen. Onvoorwaardelijke clubliefde. Hij kan nog steeds elke wedstrijd beslissend zijn – een unieke kwaliteit. Hij is de beste voetballer die ik heb gekend sinds 1970. Ik ben er zelfs van overtuigd dat Mekking de beste voetballer is geweest die we na de oorlog hebben gehad. Hij is eigenzinnig in de manier waarop hij over voetbal en het leven denkt. Laat zich niet door anderen iets opdringen. Heeft een eigen planning en daar blijft hij bij.’

Mekking zelf benadrukte hoe mooi hij het vindt dat de statistieken op HVV nauwgezet worden bijgehouden. ‘Maar voor mij heeft het breken van het record nooit voorop gestaan, het ging en het gaat me om de wedstrijden. Zo waren de promoties leuker dan het halen van het hoogste aantal wedstrijden.’ Overigens speelde hij van zijn recordaantal duels het vaakst tegen VUC.

1985. Bijloos krijgt de bloemen van voormalig recordhouder Dankelman

Derick Mekking, hoogste aantal duels in de Kroonelf

Wie veel wedstrijden speelt, heeft veel te verhalen. Vooral als het gaat over beslissingsduels. Mekking: 'In de promotiewedstrijden kwam er iets extra's bij me naar boven, ik weet ook niet precies wat dat was. Neem 2007 toen we met 3-0 op het complex van RKDEO van OLIVEO wonnen en naar de tweede klasse promoveerden. Door alle spanning en het gedoe eromheen steeg ik echt boven mezelf uit.'

Of twee jaar later, in het duel tegen DWS om promotie naar de eerste klasse. 'Bij Oegstgeest wonnen we met 3-1. Ik scoorde de 1-0 uit een voorzet van Olivier Zwolsman. In de verlenging was ik ook nog betrokken bij de 3-1. De vrije trap waaruit Bas Conradi scoorde, kwam voort uit een overtreding tegen mij. Er stonden 1.500 man langs de lijn en het was voor het eerst sinds een hele lange tijd dat HVV weer naar de eerste klasse ging.'

Het was het seizoen 1995/1996 toen Mekking als zestienjarige debuteerde. André Wetzel had aan de Van Hogenhoucklaan de technische leiding in handen, Mekking was teruggekeerd van zijn jaren op Varkenoord, het jeugdcomplex van Feyenoord. Het debuut was tegen DSO en het duel ging verloren (3-1), net als de